

landet er i den Grad naiv, at man ikke er istand til at undersøge Forholdet paa anden Maade, end igjennem Forhandlingerne her paa Rigsdagen, og i sin Opfattelse af dette Spørgsmaal skulde lade sig lede af disse, tager han meget fejl. Jeg troer, at dette Forslag, enten man nu synes godt om det eller ikke, har havt saa stor Change, som noget Forslag kan have haft for at komme til praktisk Udførelse; jeg troer, at der har været givet de Bedkommende al mulig Tid og mere Tid, end maaskee den danske Stats Interesser tilstede, for at faae Planen realiseret, og efter den Kundskab jeg har faaet om disse Forhold, efter at jeg er vendt tilbage til Fædrelandet, kan jeg svare sig, at der har været kjælet for det kørnkæfte Project, end at der har været handlet imod det. Jeg skal ikke udtale nogen Dom om Projectet; mig er det kjært, om man vil bygge Jernbaner i alle mulige Retninger her i Landet, men jeg har ikke kunnet overbevise mig om, og kan det heller ikke nu, at dette Project skulde være af saa overordentlig stor Betydning, som man har villet tillægge det. Uigesaalidt kan jeg forstaae, at man ikke vil betragte en Fortsættelse af det sjællandske Jernbanenet fra Ringsted eller Borup til Bordingborg, som Begyndelsen til en gennemgaaende Bane mod Syd; thi det er aabenbart, at denne ligesaavel fører til Maalet, nemlig at forbinde den sydlige Deel af det danske Drige med Kjøbenhavn, som en Bane over Rjøge eller i en hvilkensomhelst anden Retning. Heller ikke forstaaer jeg, hvorledes man kan kalde en saadan Bane en Stump Bane eller en Localbane. Jeg vilde glæde mig, hvis vore Forhold vare saaledes udviklede, at 8¹/₂ Mil Jernbane maatte siges at være en Stump Bane, men udenfor Sjælland kjender jeg ikke noget Sted i Landet, hvor det er muligt at bygge andet end mindre Baner end denne.

Efterat den høitærede Minister idag havde udtalt sig første Gang, var jeg meget tilhøielig til, naar jeg strax kunde have faaet Ordet, at fremføre en Taksigelse til ham, fordi han omsider havde lyst dette Forslag i Kund og Røn. Jeg vilde have gjort det ikke som Medlem af det sjællandske Jernbaneselskab, men fordi jeg som Medlem af Repræsentationen anseer det for meget ønskeligt, nødtgigt at kjende den høit-

ærede Ministers Stilling til de foreliggende Forslag, og det forekommer mig, at den høitærede Indenrigsminister i sine første Udtalelser bestemt erklærede, at naaget han ikke var bunden til Lovforslaget, og godt kunde tage det tilbage, vilde han dog for dets egen Skyld fremdeles lede det igjennem og vilde ønske, at det blev vedtaget. Senere Udtalelser af den høitærede Minister have imidlertid — jeg tilstaaer det — bragt mig mere i Tvivl. Jeg kan meget vel forstaae, at den høitærede Minister oprindeligt har betragtet dette Lovforslag som Noget, hvortil der var paanødt ham Paterniteteten, og jeg kan ogsaa forstaae, at han i Haab om maaskee i Tiden at kunne see det Varn fødes, til hvilket han hellere vilde erkjende sig for Fader, nemlig en Bane over Solland og maaskee længere hen, kunde være noget koldere stemt imod Lovforslaget end ellers, men jeg kan ikke forstaae, hvorledes den høitærede Minister, efterat Forholdene nu engang staae, som de staae, efterat han har erkjendt, at det dog er et Gode for en væsentlig Deel af Landet, at dette Lovforslag bliver vedtaget, og efterat han har erklæret, at visse Egne af Landet vilde føle sig skuffede, naar det ikke blev vedtaget, at han saa kan betegne dette Lovforslag som et Forslag, han igrunden har maattet „tage med paa Slæbetoug“, og det var netop denne Retning, hvori den høitærede Minister sidst udtalte sig. Jeg kan derfor nu ikke være ham, det tilstaaer jeg, saa takskyldig med Hensyn til Klarheden af hans Stilling til dette Lovforslag, som jeg tidligere kunde, skjøndt jeg dog troer, at det vil være muligt at forklare sig den høitærede Ministers Stilling, idet han nemlig seer, at der vil være et moralsk Ansvar forbundet med i denne Rigsdagssession aldeles at forhindre en sydjællandsk Bane fra at komme istand. Den ærede Minister har erkjendt, at berettigede Interesser vilde føle sig skuffede, naar dette ikke skeer; men paa den anden Side har Ministerens Interesse for dette Lovforslag endnu ikke kunnet blive saa levende, at han stærkt og med sin sædvanlige Dygtighed og Kraft vil tage sig af det. Jeg troer derfor, at den høitærede Ministers Stilling nærmest maa forklæres saaledes, at han helst vil have, at Folkerepræsentationen skulde tage sig det mo-